

De foreslåede ændringer gennemgås nærmere nedenfor under pkt. 3 i de almindelige bemærkninger.

1.3. Fuldbyrdelse af nordiske afgørelser om samfundstjeneste

Lovforslagets § 3 har til formål at sikre, at nordiske afgørelser om samfundstjeneste kan fuldbyrdes i de nordiske lande i lighed med domme til frihedsstraf, bøder m.v., jf. lov nr. 214 af 31. maj 1963 om samarbejde med Finland, Island, Norge og Sverige angående fuldbyrdelse af straf m.v. som ændret ved lov nr. 322 af 4. juni 1986. Der henvises herom til pkt. 4 nedenfor.

1.4. Overførsel af vidner, der er frihedsberøvet i udlandet

Ved en landsretskendelse er det i 1994 fastslået, at der ikke er hjemmel til at frihedsberøve en i udlandet frihedsberøvet person, der midlertidigt overføres til Danmark med henblik på at afgive vidneforklaring i en verserende straffesag. Ved lovforslagets § 4 tilvejebringes fornøden hjemmel til frihedsberøvelse i sådanne tilfælde, jf. herom nedenfor under pkt. 5 i de almindelige bemærkninger.

2. Udlevering af lovovertrædere

2.1. Gældende ret

2.1.1. Efter udleveringslovens § 1, stk. 1, kan den, der i udlandet er sigtet, tiltalt eller dømt for en strafbar handling, udleveres fra Danmark til udlandet efter lovens regler. Loven omfatter dog ikke udlevering fra Danmark til et af de nordiske lande, jf. § 1, stk. 2. Sådant udlevering sker efter bestemmelserne i lov nr. 27 af 3. februar 1960 som ændret ved lov nr. 251 af 12. juni 1975 om udlevering af lovovertrædere til Finland, Island, Norge og Sverige.

2.1.2. Betingelserne for udlevering er fastsat i udleveringslovens kapitel 2. Blandt betingelserne indgår efter udleveringslovens § 10, at udlevering som udgangspunkt kun kan ske på vilkår, at den udleverede ikke drages til ansvar eller udleveres videre til tredjeland for nogen anden strafbar handling, begået før udleveringen, end den, den pågældende er udleveret for (specialitetsreglen). Efter udleveringslovens § 20, jf. § 10, nr. 1, litra a, kan justitsministeren dog efter anmodning meddele tilladelse hertil, såfremt udlevering for den pågældende handling kunne have fundet sted efter udleveringslovens bestemmelser. I § 10, nr. 1, litra b-c, er fastsat nogle supplerende bestemmelser, hvorefter immuniteten i visse tilfælde også kan ophæves ved den udleveredes egne handlinger.

Efter den bestående ordning kan den udleverede ikke selv give afkald på anvendelse af specialitetsreglen. Udleveringsloven svarer på dette punkt til ordningen efter den europæiske udleveringskonvention, jf. art. 14 og 15. Efter den nordiske ordning gjaldt derimod tidligere, at den udleverede i et retsmøde kunne give afkald på specialitetsreglen i forhold til det begærende land, jf. lov nr. 27 af 3. februar 1960, § 6, stk. 1, nr. 1, litra b. Den nugældende ordning er endnu mere vidtgående, idet den indebærer, at det nordiske land, der har begæret en person udleveret, som hovedregel kan medinddrage andre forhold, der er begået før udleveringen, uden at indhente samtykke hverken fra den udleverede eller det land, hvorfra udleveringen er sket, jf. § 6 i lov nr. 251 af 12. juni 1975. Også efter den nordiske ordning gælder imidlertid fortsat et forbud mod videreudlevering til tredjeland uden justitsministerens tilladelse for nogen før udleveringen begået strafbar handling, jf. lovens § 6, nr. 1.

2.1.3. I udleveringslovens kapitel 3 er fastsat regler om behandlingen af sager om udlevering. Efter § 11 kan udlevering kun ske efter en anmodning, der indeholder oplysninger om tid og sted for den strafbare handling, dennes beskaffenhed og de anvendelige straffebestemmelser. Med anmodningen skal efter bestemmelsens stk. 2 følge udskrift af den beslutning om anholdelse eller fængsling eller af den dom, der danner grundlag for anmodningen. Sammen med § 12 indebærer udleveringslovens § 11, at der ikke kan indledes en nærmere undersøgelse af en udleveringsbegæring, før den i henhold til § 11, stk. 2, nødvendige dokumentation foreligger. Efter udleveringslovens § 19 kan der efter omstændighederne i stedet foretages beslaglæggelse, ransagning, anholdelse og fængsling, såfremt den berørte person er efterlyst af myndighederne i den begærende stat som sigtet, tiltalt eller dømt for en strafbar handling, der må antages at kunne begrunde udlevering efter udleveringsloven. De nævnte foranstaltninger skal imidlertid som udgangspunkt ophæves, såfremt anmodning om udlevering, jf. § 11, ikke er modtaget senest 30 dage efter anholdelsen. Udleveringslovens ordning svarer i det væsentlige til reglerne i Den Europæiske Udleveringskonvention, jf. konventionens art. 12-13 og 16.

Den nordiske udleveringslov giver med henblik på en hurtig behandling af udleveringssager mulighed for, at politiet kan træffe bestemmelse om udlevering, når den pågældende i et retsmøde har meddelt samtykke til udlevering, og det er utvivlsomt, at udleveringsbetingelserne er opfyldt. Udleveringssagen behandles i så fald som udgangspunkt alene på